

Ob tem se razjoka. Tudi oče in mati se solzita. Ko se nekoliko pomirijo, vzdigne mati hčerko, se ozre proti razpelu, poleg katerega je visela ura njenega nepozabnega sina, Ivankinega vrlega brata, ki je padel v boju, ter vzklikne: „Enega mojih otrok sem dala domovini, ko ga je zahtevala od mene; moj Bog, ti zahtevaš še drugega, darujem ti ga!“

Oni, ki so zastonj vabili na ples, so bili kmalu potem povabljeni k samostanski svečanosti, ko je bila Ivanka slovesno sprejeta v red usmiljenih sester.

Zagotovim vam, da tako zatajenje ni bilo prvo, marveč da se je morala gospodična Ivanka mnogokrat in veliko zatajevati, preden je bila tako izurjena v tej sveti umetnosti. (Po „Paillettes d'or“.)

Zima — že beži!

Zima je bogatih rok —
Snežec siplje kroginkrog.

Z drevja se osiplje sneg,
Že kopni ravan in breg!

Zima polna je solzâ,
Ker je mehkega srcâ.

Kdor še zdaj objemlje peč,
Naj gre rajši v zemljo leč!

Naj le dahne jug čez plan,
Pa bo slednji kot solzân.

Kdor junak je, vun na plan,
Že pomladni sije dan!

Reke se otajajo,
Ribice zarajajo.

Že škrjanček žvrgoli:
Holarija, holari — — —

Stepin.

